

The World Drummers Ensemble

Tests

- 40 **Kirchhoff** Arctic drums
- 43 **Yamaha** Vintage, Loud en Sensitive snaredrums
- 44 **Istanbul** Mehmet Samatya bekkens
- 47 **Remo** Vintage A vellen
- 48 **Roland** TDW-20 expansion board
- 50 **Puresound** snarenmatten
- 52 **Pearl** Vision VBX & VMX drums
- 55 **HQ** oefenmateriaal
- 55 Importeurs en reacties

En verder

- 8 **Opmaat**
Met Tatiana Koleva, Roy Moonen, Ramon Rambeaux, IM Mitch Mitchell, de zarb van Aramboo, Wili Music, Schlagwerk Cajonito, Roland Marching Snare, Junior Jazz College, David Holt's Folk Rhythms, Lief & Leed, de Notenbalkentip, Brieven en Kort Nieuws
- 16 **Giveaway**
We geven een Pork Pie Curly Maple snaredrum weg. Lees hier hoe je hem kunt winnen
- 28 **The Big Bang 2008**
Vijf pagina's met foto's, verslagen, interviews en mijmeringen over opnieuw een geslaagde editie van dit bijzondere slagwerkfestival
- 38 **Top Secret Drums Corps**
De Zwitserse trommelaars behoren tot de absolute wereldtop. Ze stonden op de Taptoe Leeuwarden. Slagwerkkant ging kijken en sprak met een van de oprichters, Erik Julliard

62 Recensies

Met cd's, dvd's, boeken, concerten, Op Je Oren en de column van Michael Schack

76 Agenda

78 Slagwerkkant Service Station

Met alles over onze Events, Slagwerkwereld.com, Postorders, Shop en Colofon

89 De Doka van Kim - Van Bang Big tot Big Bang

Nieuwe avonturen van Kim Weemhoff

Cursussen

57 Cesar Zuiderwijk / Olaf Fase

U vraagt wij spelen, deel 46, Favoriete beginfills

59 Mark Eeftens

Spelen, deel 42, Mitch Mitchell

61 Rob Kramer

Rudimentaliteit, deel 2, De roffel toegepast

44

Istanbul Mehmet Samatya bekkens

The Big Bang

Drummende spreekstalmeester Kim Weemhoff

Fred van Dieën

Laurent Warnier en Xi Zhang spelen Nagoya Marimbas

Fred van Dieën

Vijf dagen met wervende wereldpercussie op topniveau. Opnieuw een bijzonder geslaagde editie van dit bijzondere slagwerkfestival, en het World Drummers Ensemble van 2008 was beslist een van de sterkste bezettingen van de afgelopen jaren. Het zeldzaam strakke tablaspel van Pete Lockett ('in the Lockett spelen' is een geveugelde uitdrukking geworden), de wonderbaarlijke tamboerijn van Carlo Rizzo, de welbespraakte talking-drum van Baba Sissoko, het zingende bierflesje van Arto Tunçboyacıyan en de zalige knock-outs van Simon Phillips; pure magie! Spreekstalmeester Kim Weemhoff wist de zeer uiteenlopende programmaonderdelen op ludieke wijze aan elkaar te praten en toonde zich een rekbare improvisator (vooral toen een van de podiumwissels twintig minuten in beslag nam). Natuurlijk ook volop hoogtepunten tijdens de vertolking van *Nagoya Marimbas* met capoeiradans, Sjahin Düring's *Afro Anatolian Tales* (featuring Arto Tunçboyacıyan) en de verbluffende drumcorpsshow van het Pasveerkorps uit Leeuwarden. Op deze pagina's een verslag met interviews, repetitieperikelen en lekker veel foto's.

The World Drummers Ensemble repeteert

Puzzelstukjes die plotseling in elkaar vallen

Bij iedere editie van The Big Bang is het opnieuw spannend: zullen de leden van het World Drummers Ensemble elkaar in een gemeenschappelijke performance kunnen vinden? We namen een kijkje in de repetitieruimte op de eerste dag waar Simon Phillips, Carlo Rizzo, Baba Sissoko, Arto Tunçboyacıyan en Pete Lockett elkaars ideeën en spel afastten.

Zonder frictie geen glans... De heren van The World Drummers Ensemble zijn het duidelijk even niet met elkaar eens tijdens de repetities voor The Big

Bang. 'Het moet sneller en forser. Er moet steviger gespeeld worden, want zo klinkt het nergens naar.' Arto Tunçboyacıyan steekt zijn mening niet onder stoelen of banken. Pete Lockett gaat er hard tegenin: 'Op die manier blijft er geen enkele ruimte over. Dan is het net alsof er een olifant over het podium dendert.' Het is donderdagmiddag drie uur en op de eerste dag van de repetitie is er hard doorgewerkt. Simon Phillips, Carlo Rizzo, Baba Sissoko, Arto Tunçboyacıyan en Pete Lockett beginnen net een beetje aan elkaar te wennen, maar de schier eindeloze hoeveelheid klankmogelijkheden die dit World

Drummers Ensemble tot z'n beschikking heeft, maakt kiezen nog wat moeilijk. Tijd voor een pauze.

Engels kopje thee

Simon Phillips, die staat te tolleren van de jetlag, neemt als rechtgeaarde Engelsman een kopje thee. 'Dat is er na tien jaar Los Angeles nog niet af, hoor.' Zijn Engelse accent overigens ook niet. Na de pauze zetten de zwijgzame Sissoko en de gevoelige Tunçboyacıyan samen een liedje in, en ineens vallen er allerlei puzzelstukjes op z'n plaats. Er is ruimte voor ieder van de vijf muzikanten om iets te doen. Rizzo

Denise Boxem

2008

Tinck van Breda

Fred van Dieën

Fred van Dieën

speelt diepe donkere tonen op zijn framedrum, Lockett haalt de tabla erbij en Phillips gaat op zoek naar een paar brushes. Die heeft hij niet, maar gelukkig vinden de repetities plaats in de studio van Pustjens Percussion Products in Amsterdam, dus is er keuze genoeg.

Indiase Konnakol

Er wordt weer gelachen in de repetitieruimte en de pauze blijkt precies wat ze nodig hadden. Het ene na het andere valt nu op z'n plek. Soms nog wat ruwe schetsen, andere stukken bijna volledig uitgewerkt. Hoogtepunt van de dag is een Indiaas stuk waarbij Lockett en Rizzo samen een gezongen Konnakol inzetten en vervolgens het ritme overpakken op een piepklein trommetje waar ze de meest fantastische geluiden uit weten te halen. Er wordt hard gewerkt. Om half zes wordt besloten dat ze toch echt nog even alles willen doorspelen wat ze die dag gedaan hebben. Ondertussen komen er steeds weer nieuwe ideeën bovendien. Als om half acht dan eindelijk besloten wordt dat het zo wel genoeg is voor de donderdag, zijn de musici vol vertrouwen. 'We hebben nog een hoop te doen, maar de basis ligt er. Ik denk dat we zo een mooi en divers programma hebben waarin er voor iedereen de ruimte is om zichzelf te profileren.' Met die woorden sluit Phillips de repetitie af. Morgen is er weer een dag. (Dennis Boxem)

De zwijgzame reus uit Mali **Baba Sissoko** was hét bewijs dat de taal van de muziek universeel is. Hij bleek geen woord Engels te spreken of te verstaan, en de communicatie binnen The World Drummers Ensemble ging dus op gevoel, met gebaren en vooral ook via de muziek. De West-Afrikaanse griot excelleerde vooral op de talking-drum.

Sfeervol waren de concerten van deze bijzondere groep rond de Turks-Nederlandse percussionist **Sjahin During**. Een opvallende rol was weggelegd voor klarinettist-saxofonist Alex Simu. Met zijn laptop tombak en daf, en speelde fraaie solo's (zeker de laatste avond in Enschede) met zijn onvoorstelbaar vlugge vingertechniek. Bart Fermie maakte indruk op zijn zelfontworpen handpercussie. Op onnavolgbare wijze toonde hij de verrassende sounds en accentmogelijkheden van bijvoorbeeld de tang-tangs. Ook deed hij een opzwepende cajónsolo. Sjahin During zorgde (met Fermie) voor de Afrikaanse composities (oosterse vijven en zevens) van zijn cd *Afro Anatolian Tales*. Arto Tunçboyacıyan gooide als gastzanger en -percussionist – net als op de cd – de laatste tien minuten wat olie op het vuur en vanaf dat moment was de combinatie van sferen en sounds magisch. (Bouke Bijlsma)

Simon Phillips

Simon Phillips was de grote aanjager van The World Drummers Ensemble tijdens slagwerkfestival The Big Bang. Na veertig jaar profdrummen staat hij nog steeds aan de absolute drumtop. Dat jubileum – plus dat hij dertig jaar Tama en Zildjian speelt – gaat hij in januari vieren met een groots concert in Los Angeles.

We hoorden dat er binnenkort een jubileumconcert komt...

'Whooh, van wie heb je dat gehoord? Ik speel dertig jaar Tama, dertig jaar Zildjian, en ben veertig jaar professioneel aan het drummen, en dat allemaal in 2009! Er valt dus wel wat te vieren. We zijn nog volop bezig met de planning, maar vast staat dat we gaan spelen tijdens de NAMM show, op de donderdagavond: verschillende stijlen met verschillende muzikanten in verschillende bands, met mij op drums natuurlijk.... We beginnen met mijn eigen band en gaan ook iets drumachtigs doen met vijf grote Tama-drummers; twee grote heavy-metal mannen en twee r&b-toppers. Dus dan staan er drie grote dubbele-bassdrumkits en twee normale drumstellen met van die maffe ondiepe toms op het podium. Daarna doen we nog een set met nummers die belangrijk zijn geweest voor mijn carrière, nummers waar mensen me van kennen, zoals *Space Boogie*, maar ik

'Je komt op allerlei nieuwe ideeën, alleen al door de manier van inzetten en de timing van de anderen.'

Fred van Dierm

Pasveerkorps Oercreet en marcheren

Luidruchtig, en zeker ook visueel nadrukkelijk aanwezig tijdens de Big Bang was het Pasveerkorps uit Leeuwarden. Dit marcherende gezelschap, dat in aantal varieert van minimaal 35 tot maximaal 50 man en vrouw, zorgde voor een onbetwist hoogtepunt vlak voor de pauze in het Big Bang-programma. Op de eerste avond in Rotterdam en op de laatste avond in Enschede namen ze daarnaast deel aan *The Grand Final* waarbij alle drummers van de Big Bang tezamen op het podium voor een gigantisch slagwerkeest zorgden. Niet vaak staan er zo veel slagwerkers met zo veel verschillende achtergronden samen op de bühne.

Voor de voornamelijk jeugdige Noorderlingen was het niet niks, om zij aan zij met wereldtoppers als Simon Phillips, Carlo Rizzo en Pete Lockett op het podium te staan. Liza van der Heide (16) speelt de piccolo (kleine versie van een dwarsfluit) en het 'kleine trommeltje', zoals ze het zelf noemt. 'Ik vind het een hele eer om aan de Big Bang mee te mogen doen. Normaal doen we vooral straatoptredens en taptoeshows. Nu staan we vijf keer achter elkaar in een grote zaal, dat is toch wel indrukwekkend.' Liza zit al vanaf haar achtste bij het korps; ze begon bij de Pasveerkidz, het Jeugdkorps Pasveer, en promoveerde uiteindelijk naar het echte Pasveerkorps.

Sietze Keuning (24) zit ook al vanaf zijn achtste bij Pasveer; hij vervult de

rol van slagwerker. Voor hem betekent dat dat hij snaredrum en bongo speelt, en daarnaast neemt hij deel aan de bassdrumact. Ook hij is onder de indruk: 'Het geeft wel een kick om met mensen als Simon Phillips te mogen spelen. Het is toch mooi om dat op het werk te kunnen vertellen.' Voor hem zijn het de laatste shows die hij met het Pasveerkorps doet; het slagwerk is niet meer te combineren met zijn andere werk: 'Ik zit al zeventien jaar bij het korps, nu is het mooi geweest. Maar dit is het mooiste afscheid dat je je maar kunt wensen.'

Helemaal vlekkeloos gaat de twintig minuten durende act bijna nooit, maar Sietze heeft deze Big Bang foutloos doorstaan. 'Er sluipen soms wel kleine persoonlijke foutjes in. Je moet

Fred van Dierm

'Je hebt gewoon te zorgen dat het klikt!'

ben nog met de setlist bezig. Ik weet ook nog niet of het officieel gefilmd gaat worden voor een dvd.

Maffe ondiepe toms... Hou je daar niet van?

'Nee, ze klinken zoals ze eruitzien: dun! Dat is niet mijn idee van geluid. Het hangt natuurlijk van je muziekstijl af, maar voor de manier waarop ik stem en speel klinken ze gewoon te klein. Te diep vind ik ook niks, hoor. Ik ga voor de ouderwetse maten en dan ongeveer een inch dieper.'

Het lijkt alsof er in al die jaren weinig veranderd is aan je set-up. Klopt dat?

'Ja, dat klopt. Er was een grote verandering twee jaar geleden bij het begin van de *Falling In Between*-tour met Toto (2006; red.). Toen heb ik het rack weggedaan en alles weer op standards gezet. Ik ben weer teruggegaan naar mijn set-up van 1979/1980 met drie floortoms.'

Ben je naast Toto ook nog druk met Protocol?

'Jazeker, we hebben net op het Modern Drummer Festival gespeeld, en dat is gefilmd voor een dvd en daarvoor hebben we een tour in Japan gedaan. In 2009 spelen we op de NAMM, dan gaan we in maart weer naar Japan, en waarschijnlijk komen we in de zomer naar Europa. We zijn ook bezig met een nieuwe cd – ik heb al vier nummers opgenomen – maar we hebben het erg druk, dus het kan nog wel even duren.'

Naar The Big Bang nu; heb je het naar je zin op dit festival?

'O jee, ja! In het begin was het even vreemd, omdat ik vrij weinig informatie had over de andere spelers in The World Drummers Ensemble. Toen ben ik maar eens rond gaan mailen en kwamen er ideeën los. Daarna zijn we met z'n allen gaan dineren, en de volgende twee dagen zaten we samen in een repetitieruimte! We hadden geen idee van de instrumentatie, dus ik kon ook niets van tevoren bedenken. We hebben de arrangementen dus ter plekke gemaakt en samen een set samengesteld.'

'Je zet natuurlijk vijf persoonlijkheden bij elkaar met verschillende instrumenten en allemaal met een totaal verschillende achtergrond. Als dat meteen helemaal zou klikken, zou dat een wonder zijn. Mij ging het maar om één ding: we moeten samen een show maken en dus moeten we naar een setlist toe werken, en dat is prima gelukt. Je hebt gewoon te zorgen dat het klikt!'

'Elke avond is anders, omdat we vaak vergeten wat we ook alweer moesten doen, maar het resultaat mag er wezen! Je komt zo ook op allerlei nieuwe ideeën, alleen al door de manier van inzetten en de timing van de anderen. Baba kan zijn één op een volstrekt andere plaats leggen dan waar ik dacht dat hij zat, en dat is héél interessant.'

Was jij niet iemand die hield van een strakke voorbereiding?

'Dat valt wel mee. Natuurlijk is het leuk als je van tevoren weet wat je gaat doen, maar bij heel veel opnamesessies heb je als je binnenkomt geen flauw idee! Ik ben dus wel wat gewend en vind het eigenlijk ook juist leuk. Soms krijg je meteen een partituur van dertig bladzijden voor je snuffeld met daarop de meest onvoorstelbare muziek met maat- en tempowisselingen. Dan is het wel even slikken, hoor!'

Een paar jaar geleden had ik er zo een in L.A. met Alan Pascoa en Jimmy Johnson. We speelden op de cd van een of andere gitarist. Hij liet het nummer horen en we zagen de partijen; op hoog tempo, met allerlei maatwisselingen... pfff. We keken elkaar aan en zuchtten: o, wow! Toen zei ik: 'Kun je dat nog eens afspelen? Een keer of twintig?' Haha. Ik moest mijn eigen partij maken, want die computerpartij was veel te lang. Uiteindelijk kwamen we eruit, mede dankzij mijn geweldige medemuzikanten.'

Soms lees ik juist helemaal niet en speel ik er op gehoor doorheen. En dan zegt iedereen opeens: 'Wauw, gaaf hoe je over die maatstrepen heen speelt en die beatdisplacements klinken te gek!' En dan blijf je cool en doe je alsof je het zo bedoeld had, hah! (Mark Eeftens)

maar

Peter van Soest

ongeveer twintig minuten volledig gefocust zijn. Zodra het begonnen is raak je in een soort flow. Als je aandacht dan ook maar even verslapt kan er iets misgaan, maar daarom hebben we bij dit soort evenementen altijd reservestokken bij ons.'

De enkele rondvliegende stokjes doen echter niets af aan de uitermate strakke en spetterende totaalact die het Pasveerkorps de bezoekers tijdens deze editie van The Big Bang voor-schotelt. Een, twee, drie, vier: rug recht, een gezamenlijke oerkreet, en roffelen en marcheren maar! (Willem van Voorn)

Pete Lockett geeft weg

Een meester op de tabla's én in de konnakol, de Zuid-Indiase vocale percussie. Wat een spetterende solo, wat een lawine aan noten. En zo serieus en fanatiek als Pete Lockett op het podium is, zo relaxt en zelfs melig is hij backstage. Kim Weemhoff had in de Big Bang-week genoeg tijd om met hem van gedachten te wisselen. In de volgende Slagwerkkant lees je een groot verhaal over heden en verleden van deze voormalige punkdrummer.

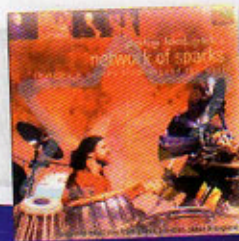
Hier mogen we namens Lockett zelf tien exemplaren weggeven van zijn album *Network Of Sparks*, dat als ondertitel heeft *Rhythms & Pulses From Around The World*. Hij bedacht hiertoe zelf de volgende vraag:

Met welk project tourde Pete Lockett recent door Nederland?

1. Bobby, de Thaise Elvis
2. Linkin Park
3. The World Drummers Ensemble

Stuur je antwoord op een kaart met postzegel naar: Slagwerkkant, Postbus 11497, 1001 GL Amsterdam, of stuur een e-mail naar info@slagwerkkant.nl. Vermeld erbij 'Pete Lockett-cd' en het telefoonnummer waar je overdag te bereiken bent. Over de uitslag kan niet worden gecorrespondeerd. De winnaar wordt telefonisch op de hoogte gebracht.

Fred van Dijk

Arto Tunçboyacıyan

Arto Tunçboyacıyan is zo'n slagwerker die uit werkelijk alles muziek kan halen. Als je hem een fiets geeft, speelt hij er een uur later een prachtige improvisatie op. De man straalt op het podium een enorm zelfvertrouwen uit en is er totaal op zijn gemak. Tijdens de vierde avond in Eindhoven speelde hij een ontzettend mooie solo. De andere avonden soleerde hij al prachtig, maar de vierde was werkelijk magisch. Tijdens de Big Bang-concerten ontstond er al snel een enorme chemie tussen Tunçboyacıyan en Baba Sissoko. Hij deed ook zijn bekende act met het colaflesje: afwisselend hoge tonen zingen en op het flesje blazen. Op Youtube

is dit wonderlijke kunstje gemakkelijk te vinden. Tunçboyacıyan doet dat dus wel vaker, maar deze keer voegde Sissoko zich bij hem met zijn talking-drum, en zo ontstond een even uniek als hilarisch duet. De heren kregen het publiek keer op keer op de stoelen. Tunçboyacıyan speelt op vier zware, zelfgemaakte trommels die enigszins aan conga's doen denken. Daarboven hangen diverse bekkentjes en een aantal cowbells en blocks. Hij speelt echt ontzettend mooi op deze set maar, bij een ander nummer speelt hij gewoon een vette groove op een oude metalen kookpan met een laagje water erin. Daarbij zingt hij vaak costerse melodieën; soms

klaaglijk, dan weer snijdend door de muziek heen. Zo ontstaat een vreemde, maar niet onaangename mengeling met de zang van Carlo Rizzo en Baba Sissoko. Het was een feest om deze kleine man met grote uitstraling erbij te hebben. Ga naar hem kijken als je de kans hebt! (Mark Eeftens)

Carlo Rizzo Alles met één tamboerijn

Eerder tijdens de Big Bang was hij die verloren door de heersende verkoudheid; gelukkig ging het nu een stuk beter. 'Zonder stem ben ik maar een half artiest', aldus de meester. Rizzo (1955) begeleidt zijn tamboerijnspeel namelijk met verschillende soorten zang, waarbij hij soms de uitermate complexe ritmes die hij speelt, voor- en/of (mij gaat het te snel) nazingt. Wie hem heeft zien – en vooral horen – spelen, begrijpt hoe moeilijk dit is. Het is écht alsof er een compleet drumstel in die tamboerijn verborgen zit.

Vanwaar de keus voor de tamboerijn? 'Toen ik mijn vrouw ontmoette, hoe wist ik toen dat zij de ware was? Het is een gevoel, niet in woorden uit te drukken. Ik raakte voor het eerst een tamboerijn aan op mijn zesde, in Sicilië. Daar groeide ik op met de traditionele muziek van mijn moeder in de keuken op de achtergrond, zelf speelde ik nog niet. Later, toen ik in Rome woonde, was ik bij een concert van een traditionele groep met een Siciliaanse tamboerijnspeeler. Ik herkende het geluid uit mijn

jeugd en er begon een vuur in mijn hart te branden. Het was een fantastische, sensationele ervaring. Toen wist ik dat ik tamboerijn wilde spelen.'

Hoe heeft u op deze manier leren spelen?

'Er was niemand die het mij kon leren, dus ik moest het zelf doen. Ik oefende acht uur per dag, tot mijn vingers bloedden. Dag in dag uit. Ik keek veel af van traditionele muzikanten, maar daar hield het voor mij niet op. Voor mij bestaat er veel meer dan alleen traditionele muziek, ik hou van rock 'n' roll, jazz, moderne muziek. Ik hou van Led Zeppelin en Deep Purple. Ik speel niet alleen de traditionele tarantella (traditionele Italiaanse muziek, vroeger gebruikt om de beet van de giftige tarantula-spin te genezen; red.), maar alles. Daarom bedacht ik nieuwe technieken en ontwierp ik een tamboerijn met een systeem om de belletjes vast te zetten en van toonhoogte te veranderen – de multi-timbral. Het duurde zes jaar voordat ik een goed prototype klaar had, maar je kunt er heel veel mee. Er zijn

trouwens allerlei soorten tamboerijnen en muzikanten waar ik mee speel. Ik heb een geest die open staat voor alle mogelijkheden.'

En hoe leerde u zang en dans?

'De Siciliaanse traditie bestaat uit drie elementen: het spelen van de tamboerijn, zingen en dansen. Ze kunnen niet zonder elkaar en ik kan niet zonder hen.'

Kan iedereen het leren?

'Jawel, er zijn leraren over de hele wereld die lesgeven in tamboerijn spelen. Ik geef zelf bijvoorbeeld ook les. Maar ik kan alleen mijn visie op het instrument laten zien; die is uniek voor mij. Iedereen heeft een eigen gevoel met een instrument en dat moet je zelf leren.'

Wat betekent de tamboerijn voor u?

'Als ik de vulkaan Etna zie met haar gloeiend hete lava, dan voel ik geen angst maar geluk. Genieten van de schoonheid van de natuur is voor mij een fundamentele sensatie. Als ik de tamboerijn aanraak, voel ik hetzelfde.' (Willem van Voorn)

Kim Weemhoff verwoordde het als volgt: 'Carlo Rizzo, die maakt met zijn tamboerijn ongeveer net zoveel geluid als het hele Pasveerkorps.' Degenen die het Pasveerkorps uit Leeuwarden hebben gezien, weten wat dat zegt (ze zijn met ongeveer veertig). De virtuoze Italiaanse framedrumspeeler uit Frankrijk is van absolute wereldklasse.

Ergens in het backstage-doolhof van Muziekcentrum Frits Philips in Eindhoven vonden we hem, zittend achter een piano, op zoek naar zijn stem.

